

πούς εκείνης φωνῆς, ὡς ἀπὸ τὰ βάθη φρέατος ἀντηχούσης καὶ μὲ τὴν ἰδιόζουσαν συριστικωτάτην, ὡς ἄφωες, προφορὰν τοῦ σ, καὶ τῆ θέα τῶν θερητικῶν ὤμων, καὶ τῶν διδασκαλικῶν ἀνὰ χεῖρας σημειώσεων, δὲν ἐπιτρέπει νὰ ἀκουσθῆ ἀνυπομονῶν. Διὸ μεθ' ὅλους τοὺς ἐπιστημονικοὺς αὐτοῦ περὶ φόρων ἔρισμοὺς καὶ τὰς ἐκ τῆς ἱστορίας παρομοιώσεις τοῦ ὑπουργοῦ τῆς Δικαιοσύνης, πρὸς τοὺς συγκλητικούς τῆς Ρώμης, κτλ. κτλ. περαίνει τοὺς λόγους του ἐν μέσῳ θερυβώδους διαχύσεως τῆς συμπολιτεύσεως, προστεθέντων ἐν τέλει καὶ τῶν χειροκροτημάτων αὐτῆς, τὰ ὅποια ἐκὼν ἄκων ὑπέστη ὁ κ. Τσιζάνόπουλος.

Τρίτη — 15 Φεβρουαρίου.

Τὰ δύο ὁρολόγια τῆς Βουλῆς δεικνύουσι πέντε Μ. Μ. μὴ ἔχοντα τὴν καλωσύνην νὰ ἀναμείνωσι τοὺς κκ. βουλευτάς, οἵτινες ἀκόμη δὲν κατόρθωσαν νὰ κάμουν ἀπαρτίαν ὁ Πρόεδρος τῆς Βουλῆς ἀνησυχεῖ ἐπὶ τῆς ἑδρας του, καὶ μάτην ἀντηχεῖ ἡ ὀξεῖα φωνὴ τοῦ Μανδάλου, ἀναγινώσκουσα τὸν κατάλογον.

Πόθεν ἡ ἑκτακτος αὐτὰ βουλευτικὴ ἀνάπαυλα;

Μία μόνη ἐξήγησις ὑπάρχει: οἱ ἄλλοτε μακρὰν τῶν ἐδωλίων των ὑπὸ τῶν ἀκτίνων τοῦ χειμερινοῦ ἡλίου συρόμενοι βουλευταὶ ἐντροφῶσιν ἐν μακαρίᾳ νωθρότητι εἰς τὴν θέαν τῆς ἀφθόνης καταπιπτούσης χιόνος, τὴν ὁποίαν δὲν θὰ ἠδύναντο νὰ παράσχωσιν εἰς αὐτοὺς τὰ ἀπρόσιτα παράθυρα τοῦ βουλευτηρίου. Ἡ αὐτὴ ἀγάπη πρὸς τὴν φύσιν δεσμεύει αὐτοὺς, καὶ ὁ ἥλιος εἶνε συνήθης, ἐνῶ ἡ χιών τόσῳ ἑκτακτος.

Καὶ οἱ μὲν συμπολιτευόμενοι πρὸ τῆς λευκότητος τῆς χιόνος ῥεμβάζουσι τὸ αἶθριον μέλλον τῆς Κυβερνήσεως: οἱ δὲ ἀντιπολιτευόμενοι διαβλέπουσιν ἐν τῇ χιόνῳ τὸ σάββανον αὐτῆς.

Καὶ μόνος ὁ κ. πρωθυπουργὸς ἀναίσθητος ἐπὶ τῆς ἑδρας του εἶχε τὴν πεζότητά νὰ ἀναμείνη συνεδριάσιν.

Κουτρούλης.

ΤΟ ΧΙΟΝΙ

Νᾶν' ἡ γῆ δλάσπερη ζωγραφιά πλατειά,
 Ὑσ τὸ παράθυρό σου ν' ἀκουμπᾶς, μπροστά σου
 Νὰ σὲ συντροφεύῃ μιὰ λαμπρὴ φωτιά,
 —Τι καλὴ ποῦ εἶνε, χιόν', ἡ ἑμορφιά σου!

Μὰ τῆ γύμνια νάχης μόνη καταντιᾶ,
 Νᾶνε μιὰ κολῶνα μόνον σκέπασμά σου,
 Καὶ νὰ τρεμουλιάζῃς μὲ σβυστῆ ματιᾶ,
 —Τί κακὴ ποῦ εἶνε, χιόν', ἡ ἀσχημιᾶ σου!

Ποιὸς ἀπὸ τοὺς δύο σ' ἔστειλ' ἐδῶ κάτω;
 Ὑσ ἔστειλ' ὁ χειμῶνας σάββανον θανάτου,
 Ἡ τὸ κερναβάλι τρέλλας δομινό;

Χιόνια γι' ἄλλου; εἶσθε λούλουδα λευκά
 Μυγδαλιαῖς ποῦ πέφτουν ἀπ' τὸν οὐρανὸν,
 Καὶ —βαμβάκια γι' ἄλλου; εἶσθε νεκρικᾶ!

Ὁνούλουδῶ

ΕΞ ΙΤΑΛΙΑΣ

Βάριον, 31)12 Φεβρουαρίου 1883.

Προτίθεμαι νὰ παρουσιάσω, τοῖς ἀναγνώσταις τοῦ *Μη Χάνεσαι* κατὰ τὰς περιστάσεις καὶ προϊόντος τοῦ χρόνου, τινὰς τῶν ἐπισημοτέρων ἀνδρῶν τῆς συγχρόνου Ἰταλίας.

Χαίρω ὅτι σήμερὸν μοι δίδεται ἀφορμὴ πρῶτον νὰ ὀνομασῶ τὸν δημοκρατικὸν βουλευτὴν *Felice Cavallotti*.

Ὁ *Καβαλλόττης* εἶνε γνωστὸς καὶ αὐτόθι: εἶνε ὁ ποιητῆς τοῦ *Ἀλκιβιάδου καὶ τῆς Νύμφης τοῦ Μερκελέου*. Εἶνε Ἕλλην τὸν νοῦν καὶ τὴν καρδίαν, εἰς τῶν πρῶτων ἐν Ἰταλίᾳ Ἑλληνιστῶν, καὶ ὁ μόνος σχεδὸν ἐμβλαθὺνας καὶ ἀπαρμιλλῶς διερμηνεύσας τὸ πνεῦμα τῶν χρόνων τῆς Ἀθηναϊκῆς δημοκρατίας: εἶνε Ἀθηναῖος τῆς ἐποχῆς τοῦ Περικλέους καὶ ἡ μουσά του ἐν τε τοῖς ἔργοις αὐτοῦ καὶ ταῖς ἀγορεύσεσιν ὑφορεῖται πρὸς αὐτὸν κλίνουσα ὑπὸ τῆς Ἀσπασίας τὴν μορφήν.

Εἶνε νέος καὶ μαχητῆς τῆς ἐλευθερίας σθεναρὸς. Κατὰ τὰς τελευταίας βουλευτικὰς ἐκλογὰς, ἐν αἷς τὰ πολιτικὰ κόμματα, διὰ πρῶτην φοράν, διεκρίθησαν, ὑπὸ θαρραλέως ἀναπεπταμένας σημαίας ἀρχῶν, εἰς συντηρητικὸν καὶ δημοκρατικὸν, ἡ δευτέρησις πολεμοῦσα τοὺς δημοκρατικοὺς κατόρθωσε ν' ἀποκλείσῃ καὶ τὸν Καβαλλόττην ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ του: ἀλλ' εὐθύς, ἐν ταῖς ἐπαναληπτικαῖς ἐκλογαῖς, τέσσαρες ἄλλαι ἐπαρχίαι πρόεβαλον τὴν ὑποψηφιότητα τοῦ ποιητοῦ, καὶ ὁ Καβαλλόττης σήμερον ἐπανελάβε τὴν θέσιν του ἐν τῷ Κοινοβουλίῳ.

Ἔγει ἡ Ἰταλία πολλοὺς ἀνδρας τοιοῦτους γνωστοὺς οὐχὶ μόνον ἐν τῇ ἐπαρχιακῇ των περιφερείᾳ καὶ οὐ: τὸ ἔθνος θεωρεῖ ἀναγκαίους ἐν τῇ ἑαυτοῦ Βουλῇ πολλοὺς τούτων, οἱ ἐπισιμότεροι, ἐξελέγησαν εἰς τρεῖς καὶ τέσσαρας ἐπαρχίας.

Σήμερον ἐκ Ρώμης ἐκ τῆς Βουλῆς ἐξικνεῖται ἡ φωνὴ τοῦ Καβαλλόττη ποιουμένου μίαν ἐρώτησιν τῇ Κυβερνήσει καὶ παρουσιάζοντος ἐν νομοσχέλιον.

Ἡ ἐπερώτησις ἀφορᾷ εἰς γεγονόσ, ὅπερ μεγίστην ἐντύπωσιν προὔξενησεν ἀνὰ πᾶσαν τὴν Ἰταλίαν: ἀμήπως εἰμεθα εἰς τὴν Ἑλλάδα; . . . » ὅ' ἀνεφώνησαν οἱ εἰδότες τὰ χαλῖα μας.

Ὁ ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ Πίζης καθηγητῆς τῆς Ἑλληνικῆς φιλολογίας κ. Παλλαθέρης, ἐπίτιμος καθηγητῆς καὶ τοῦ ἡμετέρου Πανεπιστημίου, μετέβαινε εἰς Ρώμην, φιλοσοφικώτατα ἐν τῇ τρίτῃ τοῦ σιδηροδρόμου θέσει, ὅπως ἐπισκεφθῆ τὴν Καλλιτεχνικὴν ἐκθεσιν.

Δύο χωροφύλακες ἐκλαβόντες αὐτὸν ὡς ὑποπτον, τὸν προσεκάλεσαν νὰ παρουσιάσῃ τὰ χαρτιά του: καὶ ἐπειδὴ ὁ καθηγητῆς ἄλλα χαρτιά δὲν ἔφερεν ἐφ' ἑαυτοῦ ἢ τὰ ὀλίγιστα ἀντιπροσωπεύοντα τὸ χρῆμά του — (μέχρι τοῦ προσεχούσ Ἀπριλίου τὸ χρῆμά ἐν Ἰταλίᾳ ἀντιπροσωπεύεται πάντοτε καὶ ἀποκλειστικῶς ἀπὸ χαρτί) — καὶ ἕνα τόμον τοῦ Πλάτωνος, τὸν κατεκράτησαν καὶ χειροδεμένον προσήγαγον αὐτὸν πρὸ τῶν ἀστυνομικῶν ἀρχῶν τῆς Ρώμης, ἐνθα, τῆ πρεσελεύσει φίλων του, ἀνεγνωρίσθη καὶ ἀπελύθη.

Ἰδοὺ τὸ γεγονός: προσεβλήθη ἀνευ λόγου ἡ προσωπικὴ ἐλευθερία ἐνὸς πολίτου: ὁ Καβαλλόττης ἐστιγματίσθη τὴν πράξιν ταύτην τῶν ὀργάνων τῆς δημοσίας ἀρχῆς καὶ ὅλη ἡ φιλελεύθερος Ἰταλία ἐπεκρότησε τοὺς λόγους του. Εἶνε σημαντικῶν καιρῶν, εἶπεν ὁ παιητῆς ἀντιπρόσωπος τοῦ λαοῦ, καὶ ὑπενόει τὰς ἀπὸ τινος ἐν τῇ νῦν κυβερνήσει ἐκδιδουμένας ἀντιδραστικὰς τάσεις.